

Eilhard Lubin Fridericus Crusius

Disputationum De Veritate Religionis Christianae, Ex P. Mornaei, De Eadem Libro : Prima, Quod Sit Deus

Rostochii: Reusnerus, 1601

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756640148>

Druck Freier Zugang

R. U. theol.
Lubinus, Eilh.
d'iss. de veritate relig.
christianae 1-24.
1602:03.
1601-1602

Contenta:

- ① Frid. Cressius, De veritate religionis christianae I 1601
- ② Das. Rezzius, De ver. rel. chr. II 1601
- ③ Hart. Kallerwordatus, De ver. rel. chr. III 1601
- ④ Joh. Buxlinus, De ver. rel. chr. IV 1601
- ⑤ Abr. Drentrot, De ver. rel. chr. V 1601
- ⑥ Joh. Frisius, De ver. rel. chr. VI 1601
- ⑦ Pet. Boethius, De ver. rel. chr. VII 1601
- ⑧ Boc. Hagius, De ver. rel. chr. VIII 1601
- ⑨ Dan. Nicolai, De ver. rel. chr. IX 1601
- ⑩ Joh. Wataham, De ver. rel. chr. X 1602
- ⑪ Joen Vintor, De ver. rel. chr. XI 1602
- ⑫ Werner. Fabricius, De ver. rel. chr. XII 1602
- ⑬ Paul. Fickius, De ver. rel. chr. XIII 1602
- ⑭ Frid. Cressius, De ver. rel. chr. XIV 1602
- ⑮ Das. Rezzius, De ver. rel. chr. XV 1602
- ⑯ Hart. Kallerwordatus, De ver. rel. chr. XVI 1602
- ⑰ Joh. Buxlinus, De ver. rel. chr. XVII 1602
- ⑱ Werner. Fabricius, De ver. rel. chr. XVIII 1602
- ⑲ Joh. Frisius, De ver. rel. chr. XIX 1602
- ⑳ Pet. Boethius, De ver. rel. chr. XX 1602
- ㉑ Dan. Nicolai, De ver. rel. chr. XXI 1602
- ㉒ Joh. Wataham, De ver. rel. chr. XXII 1602
- ㉓ Joen Vintor, De ver. rel. chr. XXIII 1602
- ㉔ Paul. Fickius, De ver. rel. chr. XXIV 1602

1.

Disputationum
DE VERITATE
RELIGIONIS
CHRISTIANÆ,

EX P. MORNÆI, DE
EADEM LIBRO,

Prima,
QVOD SIT DEVS.

Quam

DEO DVCE ET AVSPICE,

PRAESIDE

EILHARDO LVBINO,

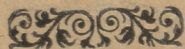
Defendere conabitur

FRIDERICVS CRVSIVS,

Oldenburgensis,

In privato collegio, hora & loco consueto.

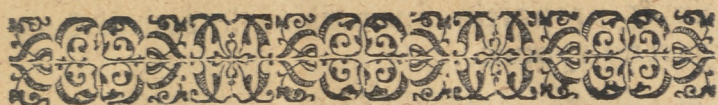
*Casp. Mantsel
p. 40.
1723.*

ROSTOCHII

Apud Christoph. Reusnerum M. D. CI.

ΞΥΝΘΕΩ,
Disputatio Prima,
QVOD SIT
DEVS.

I.

Vemadmodum, An sit DEVS, quærere & ambigere, homine indignum est; Ita, DEVM esse, per rationes demonstrare, ridiculum & otiosum esse forte merito censeatur.

II.

Quod enim Deus est, in Mundo, & Homine, omnibusque ejus partibus etiam minutissimis adeo evidenter patet, ut qui dubitet ratione pariter & sensu carere jure judicetur; qui autem demonstrare velit ridiculus sit, ut qui clarâ meridiei luce soli demonstrando faculam præferat.

III.

Et hæc tamen tam evidentia demonstrari multorum cæca impietas postulat, qui & DEI, & sui sunt obliti.

IV.

Principio admirabilis in mundo rerum subordi-

natio & proportio sine numine introduci & conservari non potuit.

V.

Nimirum ubi vastissimum cælum, cum ingentibus sideribus terræ exiguo quasi universi puncto inserviunt.

VI.

Vbi vasta elementa, quæ solummodo essentiam habent, plantis exiguis quæ sunt & vivunt, plantæ animalibus, quæ sunt vivunt & sentiunt, animalia, hominibus, qui sunt, vivunt, sentiunt & intelligunt, magna scilicet minoribus inserviunt, & maxima, minimis, minima maximis indulta sunt.

VII.

Deinde cum omnia mundana, quæ in tempore & motu sunt, æterna esse non possint, & ob id aliquando non, & nihil fuerint, & aliquando cæperint; necesse est illa per infinitam quandam potentiam, quam Deum vocamus, ex nihilo in esse fuisse producta.

VIII.

Admirabilis in mundo Harmonia & concordia, ex diversis, imò contrarijs, in simplicibus elementis, & corporibus ex iisdem compositis, ex calido frigido, humido sicco, amaro dulci, levi gravi, albo nigro, bono denique & malo, ex quorum admirandâ temperie universum hoc divinitus temperatum est, sine rege & duce fieri & conservari non potuit.

IX.

In cælo varij, diversi, inæquales, imo contrarij,
& ta-

& tamen singuli in se certi, definiti, & constantes motus orbium, stellarum fixarum, & planetarum, deducunt nos ad immobilem, constantem, & sibi semper similem motorem primum.

X.

In terrâ stirpes & animalia vitâ & sensu prædita, singulaq; in suo genere perfectissima & absolutissima, neque ab Elementis quæ vitâ & sensu carent, neq; à Sole, &c. fieri potuerunt. Ergo à causâ aliquâ excellentiore Deo producta sunt.

XI.

Quid? quod herbarum aliæ nutriant, aut medeantur, aliæ venenatæ sua remedia in vicinis herbis inveniant. Animalium, alia mansueta homini præsto sint, victum & amictum, & varia servitia, præbeant, alia fera & noxia in avijs procul ab homine degant. Quod Dei providentiam manifestè declarat.

XII.

Porro in admirandâ rerum connexionè & cohærentiâ videmus aliâ aliorum causâ facta esse. Jam verò æterna, & ex se genita non ultrò aliorum servitutem subiissent. Cumque finis ad finem destinatis rebus semper prior sit, nulla ibi est æternitas, quæ prius & posterius non agnoscit.

XIII.

Admirabile etiam humani corporis artificium, in quo singulæ partes sibi invicem, omnes corpori inserviunt universo, summam providentiam, manifestius adhuc declarant.

A ,

Deinde

XIV.

Deinde sensus respondent rebus sensibilibus in mundo, & contra, & ob id unum alterius causâ est, quod non est sine causâ, vel fortunæ opus, sed providentiam evidenter demonstrat, & unum sensuum, & sensibilem opificem Deum.

XV.

Oratio etiam homini data, illum non sibi, sed mutæ conversationi & societati natum, & quidem alterius causâ per certam providentiam denotat.

XVI.

Denique multa sentimus intelligibilia, tum in alijs, tum in nobis ipsis nostroque intellectu, quæ intelligere homines non possumus. Vnde consequitur alium esse summum intellectum, qui hæc omnia fecerit, & absolutissimè cognoscat, quorum effector & conditor homo sibi ipsi prorsus esse non potuit.

XVII.

Quid quod nulla gens tam fera & barbara quæ non Deum aliquem coluerit, vel colat, & licet quem & qualem ignoraverit, aliquem tamen colendum, censuerit.

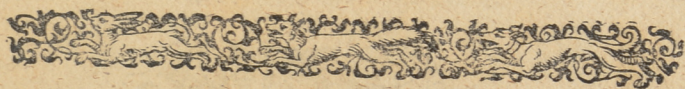
XVIII.

Qui contra senserunt & sentiunt, vel falsos gentium Deos irriserunt, vel voluptatibus sepulti, vel sceleribus in furorem dati, & obbrutescentes hominem exuerunt. Qui tamen vel in summis periculis, vel in mortis agone ad se redeunt, Deumq; antea negatum agnoscunt & confitentur.

Deniq;

XXIX.

Deniq; opinio de Deo homini adeo propria,
adeo naturalis est, ut rationem citius, quam Deum
ex mente quispiam possit evellere.

AXIOMATA,
Thesium harum
principia,

CORONIDIS LOCO
EXAMINANDA.

1. *Quidquid movetur ab alio movetur.*
2. *Primus motor est immobilis.*
3. *Quidquid ex se est, est aeternum.*
4. *Nihil ex se oritur.*

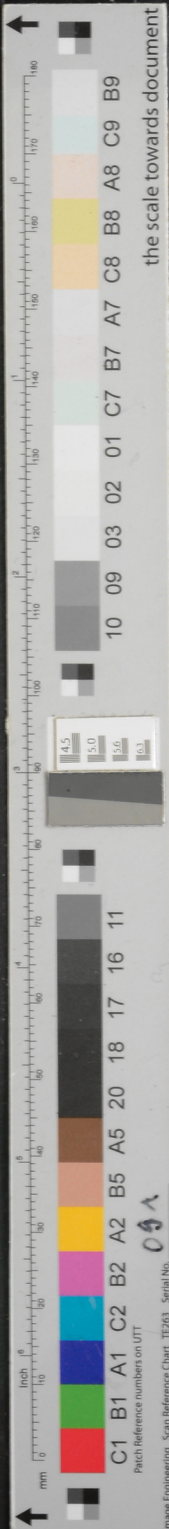
5. *Nihil & aliquid infinito spatio distant.*
6. *Nihil fit & in certo ordine conservatur sine causâ.*
7. *Casus & fortuna in mundo verè non est.*
8. *AEternitas ex tempore accumulato fieri nequit, & prius ac posterius non agnoscit.*

CORONIBUS LOCO

EXIMIA

ortis fuisse, non, ne crimen detegant, sed ne vir-
ant, ne ipsi quidem hostes Christianorum nē-

tionem illam repentinam, quā Deorum cultus
nt, ad constellationem referunt, quā mundum
z pro diversis cæli imaginibus singulos Plane-
ominari supponunt, quæ vesanorum hominum
Syro satis refutata sit, seq; ipsam explodat re-

climatibus tot regiones, urbes, oppida, familiæ,
imis sæpe religionibus inbuti, quā insaniam suam
Cumq; Planeta climatis religionis Iudaicæ
ligio in totum orbem disseminata est, proprio

as Planetarum conjunctiones Religiones facere
i conjunctiones tantum, alij Iovem tantum, alij Io-
♄ Chaldaicam, cum ☉ Aegyptiam, cum ♃ Mahu-
a, cum ☾ Antichristianam, Addunt a. magnas medias
interq; se de religionis domo variè contendunt (quæ
ex fo) prius inter se insulsi & insani conveniant, an-
postulent.

es à conjunctione Stellarum dependent, cur cum illis
io Christiana tantæ sit durationis, tamq; latè pateat,
nativitatis tempore talem conjunctionem. quod nex
Astrologorum somnio sex esse possint Religiones
m in una familiâ.

nde Religionis Thema erigere debeant à fine eius
ius, quæ oritur aut deniq; legislatoris ipsius Iesu ge-
ptias suas Christianis intolerabiles satis impie pio-

s hominis Genesi Religio, hoc est tot naturæ, regio-
j, Dæmones, affectus animi & mentis, cum vel ipso
on cogant, cum etiam in singulis regionibus aliquis
t.

contemplationum vanitatem eventus ipse manife-
stianam 360. annos duraturam dixerunt, quam Al-
xtendebat, Abraham Iudæus ad 1464, &, suo more

isti per Magiam facta esse contendunt exemplo Si-
nyanæi, Appulei Madaurenfis. Cum Simon vel eo
is sit, Iesu divinitati concesserit. Et cuius Diabolica
rejecta & cum ipso extincta est.

Apol-